

ШАРОН ФАРБЕР НОСТАЛГОНИТЕ

Превод от английски: Христо Поцаков, 2000

chitanka.info

С.Н. Дайър е псевдоним на писателката Шарон Фарбер. През своя творчески път, тя е написала много компетентна и развлекателна научна фантастика, но за сега не е получила признанието, което заслужава. Като автор, тя има нюх към начина на мислене и атмосферата, което е особено видно в предлаганият тук разказ. Характеристиките на повествованието привличат вниманието, заедно с показаната остра социална наблюдателност. Тази остроумна измислица за днешните деца в бъдещето е публикувана за първи път в „Азимов сайънс фикшън“, като малко се отдалечава от политиката на списанието, което е привърженик на „твърдата“ фантастика. Колко ли лошо ще се почувства даден човек, ако той самият в бъдещето, негови роднини, или негови приятели имат възможността да правят туристически пътувания в миналото и да си правят срещи на важни моменти от неговия живот? Ще може ли да използва това и да се издигне над него? Ще може ли по нататък да издържа самия себе си? Разказът описва историята на тийнейджъри в условията на един дестабилизиран свят. Кой ще каже, че това не е сериозно, защото от такъв начин на мислене лъха нещо много злоецо?

* * *

— И така, искаш ли да отидеш на представянето?

— Защо — попитах. — Мислех, че „Шах-клуба“ ще зависи от „Джийк-мрежата“.

Това трябваше да бъде световно включване на изгубилите датата. Не можеше да се каже, че ние не знаехме как да изберем по-добро време.

— Мисля, че съм длъжен да бъда на представянето — каза Гар и сви рамене, а аз направих същото.

Намирахме се на стъпалата на старата библиотека, построена от Карнеги, заедно с нейното мото: „За сто години все още нищо спорно“ и наблюдавахме отсрещната страна на улицата. Имаше сватба, а това означаваше възможност за пътешествениците във времето. Или не. Така или иначе беше забавно.

— Защо аз?

— Какво имаш предвид?

— Защо да не е Момичето от Мрежата?

— Тя е твърде популярна.

Беше вярно. Не само, че е по-млада от мен, но вече има и пет електронни приятели и освен това тежи триста паунда. Но по дяволите мрежата. Между другото ти доста спечели — рече той. Спомняш ли си „Хелюин“?

Сега в църквата се извършваше процедурата. Хората бяха отворили вратите и си приказваха навън. Ние, проточили вратове, стояхме отпред.

Щастливата двойка се появи, а околните застинаха за момент с пълни шепи с ориз.

Всички се оглеждаха и всеки си задаваше въпросите: Били ли са там? Дали щастливата двойка, с четвърт век по-стара, направила обратно пътешествие във времето е решила отново да преживее този радостен ден? Гар и аз саркастично скръстихме пръстите си. Защото ако те не се бяха появили, означаваше, че двамата или са мъртви, или разведени, или пълни нещастници. Ставаше дума за убийство на празник, поради нечие отсъствие.

— Да се обзаложим ли — попитах аз.

— Изгубилия купува в „Т-Бел“. Казвам, че ще дойдат.

Внезапно въздухът около последния модел „Хонда“ започна да пука и флуорисцира. Двойка на средна възраст изщрака във въздуха, чевръсто развявайки се сред младоженците. Наоколо се разнесе колективно съдържана досега въздишка. След това двамата размахаха ръце и предизвикаха всеобщи радостни възклицания. Докато пресичаха улицата, ние се присъединихме към тях. Искяхме да чуем и усетим трайното съпружеско щастие.

И тогава съвсем неочаквано друга „трийсет секундна“ двойка изщрака и след нея се появиха още повече пътешественици — утешителното потомство. Бяха пет — от тийнейджърска възраст до тази на която трябва да са във великия ден. Тълпата подивя.

— По дяволите — казах. — Повече утвърждаване на живот, отколкото през седмичен престой в „Ник и Нит“.

— Какво си пожелаваш?

— На „Хелюин“ бях вампирка, облечена в черно кадифе и черен сатен.

— Става — каза Гар.

Така че ние се споразумяхме и тръгнахме към „Т-Бел“.

— Знаеш ли как светлините стават фатални до края на шоуто с „думдумите“?

— Когато първите пътешественици във времето започнаха да се появяват, те бяха наречени „фантоми“. Докато учените си представяха какво представляват, медиите започнаха да ги наричат „туристи във времето“ или „носталгони“. Ние първо лепнахме на фантомите прозвището „фандумб“, а накрая започнахме да ги назоваваме „думдуми“.

Мисля, че откритието е феноменално глупаво. Пътешествието във времето достига до двайсет и пет години, трае половин минута, а участниците са илюзорни. Освен това изисква търсене на масажист, който да изглежда интелигентен — става дума за масажирание на клепачите и още трамплинни дезодоранти, и компютърни вентролози.

— Но това е важно — продължаваше да твърди Гар. — Означава, че времето е количествено. Какво ще стане, ако първото му ниво е тривиално? Може би ще можеш да го посещаваш на други нива.

— Тогава щяхме да бъдем отегчени от посетителите от бъдещето, не само от хора с годишнини и събрания.

— Може би тези от по-далечното такова ще бъдат без дрехи, макар да не искат да ни отвращават. Или бъдещите учени ще виждат нещата по друг начин — австралопитеците, трилобитите или падането на голям астероид, но това означава, че ние ще разбираме ВРЕМЕТО и „Общата теория на ВСИЧКО“.

Обърнах очи към тавана. В пътешествията във времето Гар влагаше много чувства и беше убеден, че ще ги открие. В това отношение с мен всичко е наред. Той ще се нуждае от нещо, което да го ангажира до следващата капитулация, когато ще се намира в МИТ и няма да разполага с приятелчетата си от Шахматния клуб които да го поддържат истински. (Всъщност ние не играем шах. Казваме го, когато искаме да отвлечем простите хора. Винаги върши добра работа).

Няколко съученици от неандерталски тип спряха край нашата маса.

— Хей, задници, удавяте мъката си ли, защото нямате дати за представяне?

— Не — отвърнах аз. — Не го правим, защото е много самотно да си единствения в града с активни синаптични потенциали.

— Ооо, големи думи. Толкова се уплаших! — каза по-големият от тях и отвори няколко опаковки с лютива подправка и размаза съдържанието им на мекото ми кресло. — Ха, ха.

Срещнах ухиления поглед на слабоумните му очи, сграбчих още половин дузина подправки и направих същото, а после ме обзе радостна язвителност.

Неандерталецът побледня и изчезна.

— Не мога да го повярвам — рече Гар. — Те се отвърщават от пикантна храна.

В „Необикновената Кухня СИГ“ можех да разчитам на добри неща и то защото трябваше да напускам града. Искях да разбера дали ресторантите „Тхай“ където и да е все още съществуват, но отново се върнах към първоначалния проблем.

— Защо си се спрял на представянето от по-горните класове, Гар? Това не е като да харесваш да играеш, да си купиш годишник или нещо такова.

— Миналата седмица ми се случи нещо странно. Стоях в стаята си, мислейки за времето и когато слагах чашата си с метална обковка „Пинки и Брейн“ в микровълновата печка, се появиха светлини, като тези преди идването на „думдуми“. Ченето ми се отпусна наистина глуповато... и разбрах, че в стаята ми има още нещо. „Думдум“.

— Да не е сбъркал адреса?

— Гледаше ме и ми се усмихваше — поклати той глава, след това потръпна. Нашите компании не използваха истински усмивки.

Той беше прав. Ако беше вярно, бе нещо много необяснимо.

— Може би е трябвало да бъдеш убит?

— Да, разбира се, това е. Аз и сега съм мъртъв, защото това е единствената неносталгична употреба за далечно пътуване във времето — да си платиш сметката за неразрешени престъпления. Възпиращата цена е нула, приемаш го смело. Ако „думдума“ се покаже докато ти си зает с проветряването на малка стара дама с помощта на пикел за лед, не трябва да казваш: „Олеле, аз съм хванат“, а да заявиш: „Спокойно, измъквам се от това за двайсет и пет години!“. Което за твоя среден престъпник или среден тийнейджър е като завинаги.

— Добре, да започнем с това като голям момент на разкритие. Кекуле и змията, Нютон и смокинята.

Не възнамерявах да оставя егото на Гар да нарасне. Неговият Интелектуален коефициент бе по-висок от brutния национален продукт на Чечения. Той все още беше лишен от датировка. Посмешище, Губещ, чиито най-добри приятели бяха така социално неподходящи, че можеха да говорят с него посредством модем. И разбира се аз, бунтовницата без Дядо Коледа. Момиче, за което принципите на обсъждане биха положили печата „лошо становище“.

— Ти възнамеряваш да си спомниш за старите си приятели, когато си взел нобеловата премия, на всяко място ли!?

И внезапно се случи нещо. Въздухът започна да флуоресцира и на съседната маса се появи един „думдум“. Взя се в нас за най-дългите трийсет секунди в моя живот, след това изчезна.

— Ооо! — възкликнах. — Може би трябваше да запазя някоя друга опаковка с лютива подправка. Сигурно някой ден ще притежава голяма стойност.

Майка ми беше в кухнята боравейки с Юнския си Голям нож.

— Хей, Мами! — провикнах се, плъскайки се пред телевизора, с намерение да отида в „Хоум Шопинг“ където щях да прекарам приятно всред колекцията от рекламирани стоки. Представете си — осемдесет хиляди кинта за нов велосипед. — Хей, Мами — повторих. — Мога ли да отида утре вечер на представянето?

След като назовах неговия шеф „новототалитарен бабитоид“ се чувствах някак постоянно закотвена в къщи. Готова бях да изхвърля определението от главата си, но някой му обясни значението на тези две думи и като че ли не беше толкова лошо.

Изкопаемият оцелял от Семейството на Яребиците бе подставено лице, което продаваше винилови сувенири. Можеше да те направи горд, че си американец.

— Какво става с представянето?

Подскочих, майка ми се намираше точно зад мен. Беше изскочила от кухнята с ръце, все още покрити с брашно и с очи, сякаш готови да се разплачат.

— Представянето — натъртих. — Това не е като кучето Ласи да се връща в къщи.

Тя започна да си изтрива нервно ръцете с престилката си.

— Добре, изтичай навън, оправи си косата, облечи се и...

— Хей, това е Гар, и ще облека черните си дрехи.

Лицето ѝ помръкна, винаги изпадах в лошо положение. Никога не подбирах начина, по който думата „представяне“ да не я засегне. За една микросекунда аз бях нормална дъщеря, очакваща нормални думи за обличането, момчетата и семейството, а не да се преобличам за този, който очаква да отидем на училищен филм и да ме възбужда с татуировки.

Те наистина ме бяха изпробвали веднъж. Бяха се опитали да ме убедят, че мога да се запала по медицинското сестринство.

— И така, може ли да отида?

— Отивай — въздъхна тя. — Прави каквото искаш. Помни, че преди да заминеш в колежа съществуват само седемдесет и две Опозоряващи Дните Семейства.

— Благодаря, мамо. Когато си служиш с шега като тази, винаги вярвам, че сме роднини.

Тя се сепна, върна се в кухнята, после отново се появи.

— Знаеш ли на какво се надявам? — попита. — Искam на представянето да се изявиш с твоето бъдеще. Имам предвид, че се надявам да си дадеш сметка колко работи възнамеряваш да оплескаш през твоя живот. Надявам се също Бог да ти даде правилната насока.

И тогава внезапно потръпнах. Защото помислих за всичките тези стари глупаци с техните двацет и пет годишни събирания, връщащи се в тълпите за да видят славните дни на представянето за всеки от тях, който не е бил умрял или подложен на цялостно отхвърляне, а аз не исках това. Не исках да съм една от усмихващите се мижитурки, които размахват моментални снимки на известни семейства с техните големи коли и големи къщи.

— Няма да го направя — промърморих. — Не бих могла да направя нещо толкова обикновено.

От друга страна ако чувствавах, че трябва да ревизирам моето представяне, може би щях да бъда достатъчно спокойна да го направя изцяло облечена в сувенирното винилово облекло на Яребичното Семейство.

Нямах корсаж, но той ме издокара с червен карамфил, който отиваше на цветовата ми схема. Ние направихме първите си стъпки в алтернативния купон-представяне на Шахматния Клуб. Осем души,

седем компютъра, много „Доритос“ и две бутилки „Зелените извори на Ани“.

— Добре, вие двамата изглеждате велики — каза Момичето от Мрежата. — Обичам смокините. Вие двамата можехте да бъдете Джинджър и Фред.

— Да, Трансилванският танцов състав — рече Жан Люк. — Да го направим така.

Бедното момче имаше три удара против себе си: беше брилянтен, към седемнайсетата си годишнина започваше да оплешивява и искаше да напише философски есета за Клингон. Но в очите му имаше нещо, с което не бях свикнала...

Велико. Сега аз бях секс-богинята на патетичната губеща компания.

— Ще се върнем след танца — каза Гар. — Да приемем, че никого не сме вкарали в болница или убили, когото и да било.

Тогава зъбите ни колективно изскърцаха и понесохме училищната туника.

— Не можех да повярвам, когато чух, че ще дойдеш — рече госпожа Троут, моята домашна учителка, която мразеше емоционалността ми, а чувствата ѝ бяха споделени. — Би трябвало да зная как си пипнала нещо като това.

— Та това е най-доброто ми облекло, мамашо — казах. Ние не танцувахме. Не зная как, но Гар изглеждаше опасен за целостта на педикюра ми. Така че ние стояхме до стената и надвивайки глъчката от време навреме си изкрещяхме по нещо саркастично, но бяхме отегчени до сълзи.

Докато думдумите не започнаха да се появяват. Можеш да навъртиш голям километраж от гледане на осемнайсетгодишни, които стоят срещу себе си, но вече са на четиридесет и две години. Сякаш те никога няма да осъзнаят, че са станали на такава възраст. А думдумите мислят, че все още изглеждат лъскави и спокойни и не могат да разберат, че са твърде стари. Неудобно положение.

Повечето от тях носеха малки табели или снимки на всичко, което бяха успели да натрупат. Снимки на семейства и представителни къщи. Ние само можехме да предполагаме колко скъпи са техните коли.

От мен се изтръгна гаден звук. Не можех да си представя нещо по-лошо от това, накъде ще тръгне живота ти и колко деца ще имаш. Все едно да се опиташ да прочетеш роман на Агата Кристи, след като вече си хвърлил поглед на последната глава.

Гар продължаваше да се оглежда наоколо. Предполагах, че мислеше дали няма да се появи с Нобеловата си награда, окачена на врата му. Или с нещо чудесно за постижения във физиката във всяка ръка. Можеше и да се случи. Рано или късно трябваше да се издигне в собствените си очи.

Председателят на класа стоеше пред микрофона и почукваше по него, докато всички се успокоят. Той току-що се бе видял в собственото си розово бъдеще — беше си показал снимки на търговска кола и на неподходящо облечена втора жена или дъщеря. Изглеждаше процъфтял.

Жалостивият „кънтри бенд“ замлъкна. Това беше фал. Дали някога сте чували червеношиест рап?

— Настъпи времето да обявим Цар и Царица на представянето...

И той назова нас.

— По дяволите! — изругах. Не харесвах такова звучене.

Оказахме се поставени на сцената. Председателят и домашната ми учителка ни притиснаха.

— Твоята персона от бъдещето още не се е появила, така ли е — подигра ми се тя.

Беше очевидно. Или не си могъл да си платиш, или си умрял от свръх доза наркотик в някоя канавка, или си бил затруднен поради липса на успехи.

— Не, по дяволите — отвърнах. — Мислите ли, че съм искала отново да преживея досадата и унижението на тази лайняна нощ?

Председателят сложи короните на главите ни, бързо офейка обратно и тогава тортите започнаха да летят. Но аз се бях приготвила и миролюбиво стоейки зад госпожа Троут я блъснах към линията на огъня. Задържане, мамка му, по-скоро временно прекратяване на атаката.

Бедният Гар избърса банановият крем от очилата си (идиотите не са могли да предположат употребата на крем за бръснене) и се добра до микрофона.

— Всички вие... сте инфантилни — каза той. Гласът му беше прегракнал, но това го правеше по-силен. Пристъпих напред и сложих ръка на рамото му. Чувствувах известна вина, че не успях да го предупредя навреме.

— Вие всички сте неоригинални, скучни, безнадеждно конвенционални буржоазчета.

— Да! — изкрещя неандерталеца, а футболния отбор се развива одобрително. Не знаеха значението на казаното преди, но винаги щяха да бъдат с водача си.

— В действителност вие всички ревнувате. Защото аз напускам този селяндурски град, а вие оставате да живеете и умрете в него, и никой няма да си спомни за вас. Докато аз възнамерявам да се издигна...

— Най-търсеният Американски Петел!

— Най-добрият — извиках аз. — Кой ти пише шегите, Флипър?

— Възнамерявам да допринеса за човешките знания, докато вие... ще направите същото за собственото си невежество.

Гар никога не бе помислил добре за атаката. Предварително бях усетила нуждата от отмъстителна реч.

— Само си припомнете, че така както глупаците се забавляваха с мен, по същия начин са се присмивали на Дарвин и са потискали Галилей...

По-отвратителното в случая беше, че присъствието в залата беше двойно. Наоколо бе пълно с хора от бъдещето, които се оглеждаха, записваха или припомняха нещо. С изключение на тези думдуми, които бяха отишли да се подиграват на някого на някое друго представяне, присъстващите тук се втренчиха в Гар.

Това беше толкова смешно, не можех да спра да се хия. Те се бяха опитали да ни направят смешни, но сега щяха да станат прочути само в Градчето на Късогледите Идиоти. Прекарвайки остатък от живота си в ролята на смешно-безчувствени хора, опитвайки се да живеят така, че да забравят. Но няма съмнение, че в този процес ще участвуват все повече късогледи, с мозъци даващи късо съединение.

Дори и да изпитвах съжаление към следващото поколение в този гаден град аз вече обичах това.

Да, аз даже поглеждам Проспериралия Гар, Постоянния Професор. Той е израснал и в облика на лицето си, а там се мяркат

Нобелови награди.

Аз се обърнах извън компанията. Моята собствена предпазливост в тази история ме застрахова, може би от датата на представяне на Гар. Но той вече не се нуждае от мен. Той се радва на вниманието на бъдещата интелигенция, а през времето, когато бе близък с мен, аз му казвах, че ще бъде така.

Разходих се навън в парцела на паркинга, вдишвайки относително свеж въздух и се облегнах на стената му. Може би трябваше да направя безделническа разходка с цел да посетя купона в Шахматния Клуб. Имах чувството, че Гар искаше да се върне в къщи и да напише теорията на времето. Извини ме Време!

Нещо изщрака извън полезрението ми и скоро забелязах себе си, вгледана в собствените си очи. Разгледах се. Такава с гарванов цвят, напълняла жена на средна възраст. Изглежда бях обречена да съществувам в друг век, типичен с лошите си прически и безвкусна мода.

Но бях запазила патентованото си саркастично.

— Само без снимки — изпъсках.

Не. Беше идентификационната ми карта, на която саморъчният ми подпис не изглеждаше подобрен.

ТОВА НЕ Е БИЛО ТОЛКОВА СКУЧНО — надрасках набързо.

Свих рамене и изчезнах.

НЕ Е БИЛО ТОЛКОВА ТЪПО.

Спокойно. Мога да живея с това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.